

Vstávej

Sebastien

Pod maskami vidím skoupé tváře.
V pýše sami touží růst.
Prodávají růže v ústech lháře.
Z blahobytu kážou púst.

Kam zmizela láska, věrnost víra.
V duši zeje prázdný rám.
I když krutá bázeň hrdlo svírá.
Naděje jak známo, neumírá.

Vstávej, vstávej, vstávej.
Další stránku máš teď psát.
Vstávej, vstávej, vstávej.
A i když padáš, můžeš vstát silou svou.

Když tě doba vetká do své sítě, zlomila tě, loutka s byl.
V panoptiku proměn rozkrájí tě, zamlží i jasný cíl.

Kam zmizela touha, dvornost, v níž má žena muži múzou být.
Srdce často cítí víc než říká.
Z boje se jak známo, neutíká.

Vstávej, vstávej, vstávej.
Další stránku máš teď psát.
Vstávej, vstávej, vstávej.
A i když padáš, můžeš vstát silou svou.